

Arrest

nr. 268 001 van 8 februari 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122 bus 14
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 9 november 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 oktober 2021 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wordt op 16 december 2020 aangehouden door de onderzoeksrechter, omwille van ernstige aanwijzingen van schuld inzake deelname aan een criminele organisatie en mededaderschap aan invoer en handel van verdovende middelen in vereniging, meer bepaald het invoeren van grote partijen cocaïne vanuit Zuid-Amerika naar Europa.

1.2. Bij beschikking van 8 oktober 2021 beslist de onderzoeksrechter tot opheffing van het bevel tot aanhouding. Hij acht de verdere aanhouding van verzoeker niet meer volstrekt noodzakelijk voor de openbare veiligheid, mits enkele voorwaarden worden nageleefd. Deze beslissing geldt voor een periode van drie maanden.

1.3. Op 12 oktober 2021 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar.

Het inreisverbod is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aan de Heer:

Naam : [G.]

voornaam : [M.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Albanië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 12.10.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 16.12.2020 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

De betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 16.12.2020 voor een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, verdovende middelen –deelname aan vereniging, bendevorming-deelname, feiten waarvoor hij later mogelijks kan veroordeeld worden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart, voorafgaandelijk deze beslissing, de mogelijkheid gehad te hebben gehoord te worden. Betrokkene tekende de vragenlijst voor ontvangst op 17/12/2020. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die er op wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Uit het gevangenisdossier van de betrokkene blijkt dat zowel virtueel als gemeenschappelijk bezoek ontvangt van de genaamden [C.A.] en [G.K.]. Het betreft hier een vriendin en de echtgenote. Op het ogenblik van dit schrijven hebben geen van deze twee personen een recht op verblijf in het Rijk. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden

aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

De betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 16.12.2020 voor een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, verdovende middelen –deelname aan vereniging, bendevorming-deelname, feiten waarvoor hij later mogelijks kan veroordeeld worden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

1.4. Na ondertekening van een verklaring van vrijwillig vertrek naar Albanië, keert verzoeker op 20 oktober 2021 zonder verzet terug naar zijn land van herkomst.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 6 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 62 en 74/11, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het vermoeden van onschuld en van het hoorrecht.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

“Eerste onderdeel, gelet op de motivering en de termijn van drie jaar,

Artikel 74/11 § 1 Vreemdelingenwet stelt:

[...]

De bestreden beslissing verwijst naar een vermeend risico op onderduiken.

Verzoeker zou na zijn illegale binnenkomst geen verblijfsaanvraag hebben ingediend, en zou niet hebben meegewerkt met de overheden.

Een inreisverbod van driejaar wordt gegeven. Dit is het maximum conform artikel 74/11 § 1 Vreemdelingenwet. Verwerende partij legt dit op, gezien de maatschappelijke impact van de feiten die doen afleiden dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod nochtans te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb. L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek over gaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K 1825/001,23).

Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden 'eigen aan de omstandigheden van het geval'.

Deze individuele beoordeling vindt niet plaats. Daarenboven is de motivering van de bestreden beslissing pertinent onjuist.

a) Geen verblijfsaanvraag ingediend

De bestreden beslissing stelt dat betrokkene na zijn illegale binnenkomst geen verblijfsaanvraag heeft ingediend.

Verzoeker verwijst naar het administratief dossier. Zijn Letse echtgenote deed een aanvraag krachtens artikel 40 verblijfswet om een E-kaart te bekomen. Nadien werd een aanvraag gezinshereniging

krachtens artikel 40bis verblijfswet opgestart. Verzoeker bezat geruime tijd een bijlage 19ter en oranje kaart. Echter, vanwege het ontbreken van de juiste documenten werd de aanvraag afgewezen. Desalniettemin was er destijds ook een procedure tot erkenning van het buitenlands huwelijk hangende. Er werd pas een weigeringsbeslissing genomen d.d. 04.03.21, toen verzoeker reeds opgesloten was. Verzoeker trachtte dus wel degelijk om zijn verblijf in orde te maken.

Dit blijkt tevens uit het strafrechtelijk dossier. Hij mocht op een vast adres onder elektronisch toezicht verblijven tijdens zijn voorlopige hechtenis.

b) Niet meegewerkt met de overheden

Verwerende partij meent dat verzoeker niet heeft meegewerkt met de overheden.

Dit wordt betwist. Immers, verzoeker stond onder aanhoudingsmandaat, maar vocht dit aan. Uiteindelijk verkreeg hij d.d. 08.10.21 van de onderzoeksrechter een beschikking tot opheffing van dit bevel tot aanhouding.

De verdere aanhouding van de inverdenkinggestelde was niet meer volstrekt noodzakelijk voor de openbare veiligheid, mits het naleven van bepaalde voorwaarden voor een periode van drie maanden:

- verblijven op zijn vermeld adres
- verbod om België te verlaten en naar het buitenland te reizen
- verdere medewerking aan het gerechtelijk onderzoek
- betaling borgsom

Verzoeker voldeed aan de voorwaarde van de borgsom (stuk 4), en wenst verder mee te werken aan het gerechtelijk onderzoek.

Verzoeker begaf zich d.d. 12.10.21 naar de gevangenis om zijn elektronische enkelband te laten afnemen. Op deze datum werd hem evenwel huidige bestreden beslissing betekend in de gevangenis.

c) Besluit

Verwerende partij kon perfect op de hoogte zijn van het gerechtelijk onderzoek en de actuele situatie bij grondig onderzoek van het dossier van verzoeker.

Het getuigt van een onzorgvuldige beoordeling dat enerzijds het openbaar ministerie d.d. 08.10.21 de gevangenisdirecteur beveelt om verzoeker in vrijheid te stellen, en te verwijzen naar de beschikking van de onderzoeksrechter, dewelke stelt dat verzoeker in het land moet blijven op een vast adres en moet meewerken aan het onderzoek.

Terwijl anderzijds de bestreden beslissing d.d. 12.10.21, dewelke verwijst naar de bijlage 13septies, stelt dat verzoeker onmiddellijk het land moet verlaten.

Verzoeker kan in casu geen goede beslissing nemen.

Nochtans dient verzoeker zich beschikbaar te houden voor het gerechtelijk onderzoek. Zo wordt hij d.d. 25.11.21 in Turnhout verwacht voor een verhoor (stuk 6).

Er wordt een schending vastgesteld van artikel 74/11 § 1 verblijfswet, de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, en het redelijkheidsbeginsel.

Tweede onderdeel, gelet op het schaden van de openbare orde

De bestreden beslissing stelt dat betrokkene d.d. 16.12.20 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, verdovende middelen, deelneming aan vereniging, bendevoering-deelneming. Voor deze feiten zou hij later mogelijks veroordeeld kunnen worden.

Verwerende partij gaat nogal eenzijdig te werk in de motivering van de bestreden beslissing.

Immers, er is nergens sprake van de beschikking van de onderzoeksrechter van 08.10.21 ! Deze stelt:

“De verdere aanhouding van de inverdenkinggestelde was niet meer volstrekt noodzakelijk voor de openbare veiligheid, mits het naleven van bepaalde voorwaarden voor een periode van drie maanden.”

Deze beschikking meent dus expliciet dat er thans geen risico is voor de openbare orde.

Nergens in de bestreden beslissing wordt hieromtrent gemotiveerd. Ofwel heeft verwerende partij geen kennis van deze zienswijze van de onderzoeksrechter, wat uiteraard slecht bestuur inhoudt, ofwel heeft verwerende partij dit doelbewust genegeerd, wat uiteraard even erg is.

Het ontbreken van dergelijke belangrijke informatie in de bestreden beslissing duidt alleszins op een schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker zou volgens de bestreden beslissing niet getwijfeld hebben om de openbare orde te schaden.

Verzoeker verwijst in deze verder naar artikel 6 EVRM en het recht op een eerlijk proces.

Verzoeker verwijst meer specifiek naar artikel 6.2 EVRM: “eenieder, die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd, wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld volgens de wet bewezen wordt”.

Dit vermoeden van onschuld of “presumptio innocentiae” is een rechtstreeks uitvloeisel en een essentieel aspect van het algemeen beginsel van het recht van verdediging.

Er dient een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden.

Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene.

De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

De bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en on redede lijk tot stand gekomen.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest 18 december 2013, nr. 225.871, waarin geoordeeld werd dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet afdoende gemotiveerd wordt waarom de maximumtermijn van driejaar wordt opgelegd.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de RvV, onder meer arrest nr. 109 923 van 17 september 2013. in de zaak X. t. Belgische Staat, arresten nr. 118 075, 118 076 en 118 077 telkens van 30 januari 2014 inzake Miftari t. Belgische Staat.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurs-handelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

Daarenboven kan verzoeker zijn rechten niet correct verdedigen en meewerken aan het gerechtelijk onderzoek, wat nochtans geëist werd in de beschikking d.d. 08.10.21, aangezien aanwezigheid op het grondgebied voor het verhoor d.d. 25.11.21 bemoeilijkt wordt.

Derde onderdeel, gelet op het gezins- en privéleven

Artikel 8 EVRM stelt dat eenieder recht heeft op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie, en dat er geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Artikel 8 EVRM vereist een proportionaliteitsafweging tussen de belangen van verzoeker en deze van de Belgische Staat. Deze belangafweging gebeurt niet ten volle.

Artikel 74/11 bepaalt dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval, zoals bijvoorbeeld de bescherming van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, en dat de Dienst Vreemdelingenzaken in individuele gevallen omwille van humanitaire omstandigheden, zoals bijvoorbeeld de bescherming van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, kan beslissen geen inreisverbod op te leggen

Alle relevante feiten en omstandigheden die betrekking hebben op het gezinsleven dienen zorgvuldig onderzocht te worden. Immers, gelet op de discretionaire bevoegdheid die artikel 74/11 Vw toekent aan de Dienst Vreemdelingenzaken bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, moet deze instantie motiveren waarom er een inreisverbod van een welbepaalde duur wordt opgelegd (Cass. 26 juni 2014 nrs. 227.898 en 227.900).

Een inreisverbod van drie jaar kan namelijk een grote inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM uitmaken. DVZ moet dan ook zorgvuldig onderzoeken of de concrete gezinssituatie al dan niet valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM alvorens een inreisverbod op te leggen en de duur te bepalen.

De bestreden beslissing stelt dat het administratief van de betrokkene geen elementen bevat die er op wijzen dat hij een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 EVRM heeft. Enkel zou uit het gevangenisdossier van betrokkene blijken dat hij zowel virtueel als gemeenschappelijk bezoek ontvangt van een vriendin [C.A.], en zijn echtgenote [G.K.]. Deze personen zouden geen recht van verblijf hebben in het Rijk.

Verzoeker betwist dit ten zeerste. Het administratief dossier bevat namelijk wel degelijk elementen die aantonen dat er in België een gezinsleven is of was. Er werden verschillende aanvragen gezins-hereniging opgestart in de periode 2019-2020. Tevens werd een erkenning van het buitenlands huwelijk gevraagd.

Verzoeker kon zijn elektronisch toezicht tevens uitvoeren in een adres van zijn echtgenote.

Zijn echtgenote heeft de Letse nationaliteit. Een inreisverbod van driejaar voor de gehele Schengenzone houdt uiteraard een enorme beperking in voor het gezinsleven van verzoeker. Immers, zijn echtgenote en dochter zijn thans woonachtig in Letland.

Indien verwerende partij grondig onderzoek had verricht, had zij kunnen weten dat er ten gevolge van de aanhouding d.d. 16.12.20 een beschikking was van de onderzoeksrechter, waarbij verzoeker diende te verblijven op een vast adres hier in België.

Over deze elementen valt helemaal niets terug te vinden in de bestreden beslissing.

Dit alles had uitgebreid toegelicht kunnen worden, indien verzoeker op een goede en grondige wijze gehoord zou zijn geweest.

Dit is duidelijk niet gebeurd. Hij kreeg in de gevangenis, de dag na zijn aanhouding, een vragenlijst, dewelke was opgesteld in het Frans. De bestreden beslissing dateert van 10 maanden later, na een beschikking van de onderzoeksrechter, en na verdere ontwikkelingen in het verblijfsdossier!

Gelet op al deze elementen is het duidelijk dat de bestreden beslissing voor onzorgvuldig is te werk gegaan, waardoor geen rekening wordt gehouden met alle nuttige elementen in het dossier, zodat er volgens artikel 8 EVRM een eerlijke balanstoets zou gemaakt kunnen zijn.”

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van artikel 8 van het EVRM.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is. Dat ook de terugkeerrichtlijn hier onder valt. Dat het inreisverbod is opgenomen in de terugkeerrichtlijn.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen.

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoeker verwijst naar arrest 110832 van de RvV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoeker het volgende middel opgeworpen:

“Tweede Middel Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v.

de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen". Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen. De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht man fest geschonden."

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoeker betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker wordt bevolen om het Schengengebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoeker niet betwist. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/II, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoeker verwijst naar het eerste middel van zijn verzoekschrift.

Moest verzoeker correct en meer recent gehoord had geweest dan had hij kunnen verwijzen naar het strafrechtelijk dossier, en het feit dat de gerechtelijke instanties hem hadden verboden het land te verlaten, en hij verplicht diende mee te werken aan het gerechtelijk onderzoek.

Daarenboven had hij verdere informatie kunnen geven over zijn familiale situatie en derhalve zijn gezins- en privéleven.

Met al deze omstandigheden is niet (afdoende) rekening gehouden in de bestreden beslissing.

De enige vragenlijst die verzoeker werd overgemaakt dateert van 17.12.20, bijna 10 maanden voor het opstellen van de bestreden beslissing.

Verzoeker had kunnen wijzen op de noodzaak om een proportionaliteitsafweging te maken in het kader van artikel 8 EVRM.

Doordat verzoeker deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft verwerende partij het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden."

2.3. Beide middelen worden, gelet op verknochtheid, samen behandeld.

2.4. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de

opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. De duur van het inreisverbod wordt vervolgens bepaald op drie jaar. In dit verband wordt gewezen op het belang van de handhaving van de openbare orde en het gegeven dat verzoeker op 16 december 2020 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor een inbreuk op de drugswetgeving en voor bendevorming, feiten waarvoor hij nog kan worden veroordeeld. Gelet op de maatschappelijke impact van deze feiten is verweerder van oordeel dat verzoeker door zijn gedrag moet worden geacht de openbare orde te kunnen schaden. Verweerder wijst er nog op dat verzoeker de mogelijkheid werd geboden om te worden gehoord, waar hem in de gevangenis een vragenlijst werd overhandigd. Hij merkt op dat verzoeker evenwel naliet om deze vragenlijst in te vullen en terug te bezorgen aan het bestuur. Aldus heeft, zo stelt verweerder, verzoeker zelf nagelaten om het bestuur in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid werd geboden nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Verweerder motiveert nog dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker een familie- of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in België heeft. Uit het gevangenisdossier blijkt weliswaar dat verzoeker zowel virtueel als gemeenschappelijk bezoek ontvangt van respectievelijk een vriendin en zijn echtgenote, maar verweerder merkt op dat geen van beiden een recht op verblijf in België heeft. Verweerder stelt verder dat niet blijkt dat verzoeker bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Gelet op het geheel van deze elementen geeft verweerder aan dat een inreisverbod voor drie jaar proportioneel is.

Naast een formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod, wordt dus ook formeel gemotiveerd waarom verweerder het nodig en proportioneel achtte om verzoeker een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen en dit aan de hand van de concrete omstandigheden van het geval zoals deze hem waren gekend. De motivering van het bestreden inreisverbod laat verzoeker toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de redenen waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.5. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.6. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden in eerste instantie onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

2.7. Uit voormelde wetsbepalingen volgt dat verweerder in beginsel een inreisverbod dient op te leggen indien hij vaststelt dat een vreemdeling voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd (“gaat gepaard”).

2.8. Verzoeker betwist niet dat hem in de verwijderingsbeslissing waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, waardoor er in casu grond was tot het opleggen van een inreisverbod.

2.9. Verzoeker bekritiseert de motieven van de beslissing om hem geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. Deze beslissing is volgens hem ook strijdig met de beschikking van de onderzoeksrechter van 8 oktober 2021. De beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, maakt echter onlosmakelijk deel uit van de beslissing van 12 oktober 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat. Het gegeven dat verzoeker onmiddellijk het grondgebied diende te verlaten is geen gevolg van het bestreden inreisverbod, wel van het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum. Dit bevel, met inbegrip dus van de beslissing tot het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, werd door verzoeker evenwel niet aangevochten met een beroep tot nietigverklaring, waardoor de wettigheid ervan moet worden aangenomen. Bovendien werd het bevel intussen, zonder verzet, uitgevoerd. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt aan te geven, maken de motieven inzake het risico op onderduiken zoals deze in het bevel om het grondgebied te verlaten werden ingeroepen om te rechtvaardigen dat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, geenszins nog deel uit van de motieven die worden ingeroepen om de duur van het inreisverbod te rechtvaardigen. De kritiek van verzoeker op de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe staan, kan niet langer dienstig worden aangebracht in het kader van het thans voorliggende beroep dat enkel is gericht tegen het inreisverbod (RvS 29 mei 2018, nr. 241.634).

2.10. Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden bepaald rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

2.11. In casu wordt herhaald dat in de bestreden beslissing een afzonderlijke motivering is voorzien waarom wordt besloten om verzoeker een inreisverbod voor drie jaar op te leggen, waarbij rekening is gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval zoals deze het bestuur waren gekend. Er blijkt geenszins als zou automatisch een inreisverbod voor de maximumtermijn van drie jaar die in normale gevallen mogelijk is, zijn opgelegd. Verweerder motiveert dat een inreisverbod voor een duur van drie jaar in casu is gerechtvaardigd, rekening houdend met het belang van de handhaving van de openbare orde. Hij wijst erop dat verzoeker op 16 december 2020 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor een inbreuk op de drugswetgeving en voor bendevoering, feiten waarvoor hij nog kan worden veroordeeld. Gelet op de maatschappelijke impact van de feiten is verweerder van oordeel dat verzoeker door zijn gedrag moet worden geacht de openbare orde te kunnen schaden. Verweerder wijst er nog op dat verzoeker de mogelijkheid werd geboden om te worden gehoord, waar hem in de gevangenis een vragenlijst werd overhandigd. Hij merkt op dat verzoeker evenwel naliet om deze vragenlijst in te vullen en terug te bezorgen aan het bestuur. Aldus heeft, zo stelt verweerder, verzoeker zelf nagelaten om het bestuur in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid werd geboden nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Verweerder merkt nog op dat uit

het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker een familie- of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in België heeft. Hij stelt dat uit het gevangenisdossier weliswaar blijkt dat verzoeker zowel virtueel als gemeenschappelijk bezoek ontvangt van respectievelijk een vriendin en zijn echtgenote, maar geen van beiden een recht op verblijf in België heeft. Verweerder motiveert verder dat niet blijkt dat verzoeker bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Gelet op het geheel van deze elementen stelt verweerder dat een inreisverbod voor drie jaar proportioneel is.

In tegenstelling tot wat het geval was in de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad van State en de Raad, blijkt uit het thans voorliggende inreisverbod wel een concreet onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod. De verwijzing naar deze rechtspraak is in het geval van verzoeker dus niet dienstig.

Nog in tegenstelling tot wat verzoeker tracht voor te houden blijkt uit de motivering van het bestreden inreisverbod wel degelijk ook een proportionaliteitsafweging waarbij de belangen van de Belgische staat, waaronder het handhaven van de openbare orde, werden afgewogen tegenover de belangen van verzoeker.

2.12. Verzoeker geeft vervolgens aan de motivering inzake de openbare orde te betwisten.

Verzoeker betoogt allereerst dat verweerder eenzijdig te werk is gegaan in de motivering van de bestreden beslissing, waar nergens sprake is van de beschikking van de onderzoeksrechter van 8 oktober 2021 en met name van het hierin gestelde dat zijn verdere aanhouding niet meer volstrekt noodzakelijk was voor de openbare veiligheid, mits het naleven van bepaalde voorwaarden voor een periode van drie maanden. Hij stelt dat de onderzoeksrechter in zijn beschikking dus van mening is dat er actueel geen risico is voor de openbare orde. Deze informatie is volgens hem onterecht niet betrokken in de motivering van de bestreden beslissing en onterecht niet in rekening gebracht. Verder stelt verzoeker dat het motief dat hij niet heeft getwijfeld om de openbare orde te schaden, in strijd is met het vermoeden van onschuld zoals dit deel uitmaakt van het recht op een eerlijk proces beschermd door artikel 6 van het EVRM.

De Raad erkent dat het vermoeden van onschuld een belangrijk rechtsbeginsel is in het Belgisch recht en eveneens wordt gewaarborgd door artikel 6, § 2 van het EVRM. Er blijkt evenwel niet dat verweerder dit vermoeden van onschuld of het recht op een eerlijk proces daadwerkelijk heeft miskend door het nemen van de bestreden beslissing. Ook al houdt het aanhoudingsmandaat inderdaad geen veroordeling in, dan nog mocht verweerder hieruit wel afleiden dat verzoeker *“door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”*. Waar verweerder ook stelt dat verzoeker niet heeft getwijfeld om de openbare orde *“te schaden”*, beschouwt de Raad dit als een overtollig motief. Het is vaste rechtspraak dat het feit dat verzoeker (nog) niet is veroordeeld, niet verhindert dat verweerder reeds maatregelen neemt op verblijfsrechtelijk vlak en dat het vermoeden van onschuld, zoals neergelegd in artikel 6, tweede lid van het EVRM, niet verhindert dat verweerder bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die nog niet tot een stafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

Overeenkomstig artikel 16, § 5 van de wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis, vaardigt de onderzoeksrechter een aanhoudingsbevel uit wanneer hij het bestaan van ernstige aanwijzingen van schuld vaststelt. Het gegeven dat een onderzoeksrechter aldus ernstige aanwijzingen van schuld kon weerhouden – wat weliswaar niet impliceert dat verzoeker reeds schuldig werd bevonden – vormt in deze dan ook een indicatie dat verzoekers aanhouding niet zonder meer berustte op een vergissing en dat hij geheel niets te maken zou hebben met de zaak.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker onder aanhoudingsmandaat stond van 16 december 2020 tot de dag van het nemen van de bestreden beslissing, dit wegens ernstige aanwijzingen van schuld inzake deelname aan een criminele organisatie en mededaderschap aan invoer en handel van verdovende middelen in vereniging, meer bepaald de invoer van grote partijen cocaïne vanuit Zuid-Amerika naar Europa. Het bevel tot aanhouding van 16 december 2020 bevindt zich in het administratief dossier. Concreet is er onder meer sprake van dat *“[a]an de hand van de tussen verdachten [waaronder verzoeker] gevoerde gesprekken en de in deze gesprekken vermelde container-nummers, namen van schepen, en havenbestemmingen, [...] verschillende partijen met cocaïne [konden] worden in beslag genomen, onder meer in de havens van Vlissingen (Nederland), van Civita-vecchia (Italië en in de Antwerpse haven”*.

Op basis van het aanhoudingsmandaat voor bendevoering en invoer van grote partijen cocaïne vanuit Zuid-Amerika naar Europa, feiten waarvoor verzoeker mogelijk kan worden veroordeeld, en de maatschappelijke impact van deze feiten, kon verweerder op kennelijk redelijke wijze stellen dat verzoeker door zijn gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden en vervolgens hieraan verblijfsrechtelijke gevolgen koppelen. De Raad wijst erop dat die motieven correct zijn gemotiveerd, met name dat verweerder niet uitgaat van een veroordeling, maar van het feit dat verzoeker “mogelijks” kan worden veroordeeld en dat hij de openbare orde zou “kunnen” schaden.

In dit verband kan trouwens, ten overvloede, nog worden opgemerkt dat verweerder wat de duur van het inreisverbod betreft geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om een inreisverbod op te leggen voor een duur van meer dan vijf jaar indien de onderdaan van het derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, zoals voorzien in het vierde lid van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan evenmin overtuigen dat de gedane beoordeling onzorgvuldig is of hierbij bepaalde gegevens onterecht niet in rekening zijn gebracht.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gerechtelijke vrijlating van verzoeker na de opheffing van het aanhoudingsbevel door de onderzoeksrechter en het betalen van de borg de directe aanleiding waren voor verweerder om over te gaan tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten en het opleggen van het bestreden inreisverbod. Hieruit alleen al blijkt dat verweerder, minstens impliciet, rekening hield met de opheffing van het aanhoudingsbevel, maar hij van mening was dat dit niets afdeed aan zijn beoordeling dat verzoeker gelet op de feiten waarvoor hij onder aanhoudingsmandaat stond en waarvoor hij mogelijk nog wordt veroordeeld, door zijn gedrag moet worden geacht een gevaar te kunnen vormen voor de openbare orde.

Dat het bevel tot aanhouding intussen door de onderzoeksrechter werd opgeheven maakt inderdaad nog niet dat verweerder de aanhouding voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs en bendevoering, dit gedurende bijna 10 maanden, niet langer kan gebruiken in zijn beoordeling en hieraan geen verblijfsrechtelijke consequenties meer zou kunnen koppelen. Verzoeker toont niet aan dat hij niet meer wordt verdacht of van elke verdenking is vrijgesteld.

Er moet ook worden benadrukt dat verzoeker niet zonder meer een parallel kan maken tussen handelingen binnen het domein van het strafrecht en van het vreemdelingenrecht. Dat de onderzoeksrechter een verdere voorlopige hechtenis van verzoeker niet meer strikt noodzakelijk achtte voor de openbare veiligheid – waarbij dient te worden opgemerkt dat de voorlopige hechtenis een vorm van vrijheidsberoving betreft in het kader van een onderzoek in strafzaken waarin de schuldvraag nog niet definitief is beslecht, derwijze dat deze aan zeer strikte voorwaarden is verbonden teneinde in overeenstemming te zijn met artikel 5 van het EVRM – houdt niet in dat verweerder het gegeven dat verzoeker in verband wordt gebracht met zwaarwichtige strafbare feiten, niet langer zou kunnen weerhouden om hieraan verblijfsrechtelijke gevolgen te koppelen. Verweerder beschikt ter zake over een eigen beoordelingsbevoegdheid en is hierbij niet gebonden door de beoordeling van de onderzoeksrechter inzake het al dan niet handhaven van de voorlopige hechtenis. Om deze reden blijkt ook niet dat het noodzakelijk was dat verweerder specifiek motiveerde over de vermelding van de onderzoeksrechter dat de verdere aanhouding van verzoeker niet langer volstrekt noodzakelijk was voor de openbare veiligheid, nu deze beoordeling specifiek kaderde binnen het strafrecht terwijl verweerder op basis van de voorliggende feiten een eigen beoordeling vermag te maken binnen het domein van het vreemdelingenrecht. Dit geldt des te meer nu verzoeker gedurende zeer lange tijd was aangehouden, met name bijna 10 maanden, en hij verder zelf ook reeds aangeeft dat zijn voorlopige vrijlating enkel werd toegestaan onder strikte voorwaarden, waaronder het verder meewerken met het gerechtelijk onderzoek en het betalen van een borg van 10.000 euro. Deze elementen wijzen er geenszins op dat verzoeker intussen niet meer wordt verdacht of van elke verdenking is vrijgesteld.

Verweerder heeft gemotiveerd waarom hij op basis van de voorliggende gegevens van mening is dat verzoeker kan worden geacht een gevaar te kunnen vormen voor de openbare orde en, zoals blijkt uit wat voorafgaat, is deze beoordeling niet kennelijk onredelijk. Het gegeven dat de onderzoeksrechter na bijna 10 maanden de voorlopige hechtenis niet langer noodzakelijk achtte in het kader van het strafrechtelijk onderzoek en verzoeker vrijliet onder strikte voorwaarden maakt geenszins dat hierover anders moet worden geoordeeld.

Verzoeker voert in dit verband ten slotte aan dat hij zich beschikbaar moet houden voor het gerechtelijk onderzoek, zoals dit volgt uit de beschikking van de onderzoeksrechter van 8 oktober 2021. Hij voegt een uitnodiging van 8 november 2021 waaruit blijkt dat hij op 25 november 2021 werd verwacht in Turnhout voor een verhoor. Hij stelt dat de bestreden beslissing hem verhindert zich correct te verdedigen in en mee te werken met het gerechtelijk onderzoek en deze beslissing zijn aanwezigheid op het verhoor van 25 november 2021 bemoeilijkt.

In dit verband merkt de Raad allereerst op dat de door de onderzoeksrechter opgelegde voorwaarden golden voor een periode van drie maanden. Het blijkt niet dat deze voorwaarden werden verlengd. Op de terechtzitting werd in dit verband alvast geen informatie aangebracht.

Met zijn betoog maakt verzoeker verder niet aannemelijk dat het bestreden inreisverbod steunt op incorrecte feitelijke gegevens en evenmin dat verweerder bij het opleggen hiervan onzorgvuldig of kennelijk onredelijk of in strijd met de wet heeft gehandeld. Er blijkt ook geenszins dat het inreisverbod hem verhindert om ter beschikking te blijven van de Belgische gerechtelijke autoriteiten en evenmin dat de onderzoeksrechter bij een mogelijke verlenging van de voorwaarden voor de voorlopige hechtenis, die initieel voor drie maanden werden opgelegd, geen rekening heeft willen houden met de door verweerder genomen beslissingen. In het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat, wees verweerder er ook reeds op dat “[n]iettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, [...] zij/hij het grondgebied [moet] verlaten. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België”. Verweerder wees verzoeker aldus op de mogelijkheid om de opschorting van het inreisverbod te vragen (in toepassing van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet), opdat hij kan voldoen aan eventuele oproepingen door de Belgische gerechtelijke autoriteiten en/of om eventuele proceshandelingen bij te wonen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt ook uitdrukkelijk dat verweerder in de praktijk wel degelijk ook bereid was om een opschorting van het inreisverbod om deze redenen toe te staan. Zo blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker via zijn raadsman op 10 november 2021 aan verweerder meedeelde dat hij werd uitgenodigd voor het verhoor door de gerechtelijke autoriteiten op 25 november 2021. Verweerder werd verzocht of verzoeker kon worden toegelaten naar België terug te keren om dit verhoor bij te wonen. Op 10 november 2021 deelde verweerder aan verzoekers raadsman mee dat een opschorting van de uitvoering van het inreisverbod mogelijk was. Hiervoor werd verzoeker verzocht om een kopie van de uitnodiging van het verhoor door de gerechtelijke autoriteiten op 25 november 2021 over te maken, evenals een kopie van de reistickets en het paspoort en een vermelding van het adres waar hij zal verblijven. Enkel omdat verzoeker vervolgens geen gevolg meer gaf aan dit bericht van verweerder, vond er geen opschorting van de uitvoering van het inreisverbod plaats. Het is dus geenszins zo dat de bestreden beslissing verzoeker noodzakelijkerwijze verhindert zich correct te verdedigen in en mee te werken met het gerechtelijk onderzoek en deze beslissing zijn aanwezigheid op het verhoor van 25 november 2021 verhinderde of ernstig bemoeilijkte. Dit blijkt hooguit te zijn verhinderd omdat verzoeker blijkbaar zelf in gebreke bleef de nodige stappen te zetten om aanwezig te zijn tijdens dit verhoor.

2.13. Verzoeker betoogt vervolgens dat bij (het bepalen van de duur van) het inreisverbod ook rekening moet worden gehouden met de bescherming van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en in dit verband een zorgvuldig onderzoek moet worden gevoerd. Hij stelt dat het administratief dossier wel degelijk elementen bevat die aantonen dat er in België een gezinsleven is of was. Hij verwijst hiervoor naar de verschillende aanvragen tot gezinshereniging die hij opstartte in de periode 2019-2020 alsook naar zijn vraag tot erkenning van het buitenlandse huwelijk. Nog merkt hij op dat hij zijn elektronisch toezicht kon uitvoeren op het adres van zijn echtgenote. Verder wijst hij op de Letse nationaliteit van zijn echtgenote en het gegeven dat het inreisverbod geldt voor de gehele Schengenzone. Hij stelt dat er een enorme beperking is voor zijn gezinsleven, nu zijn echtgenote en kind in Letland wonen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip '*familie- en gezinsleven*' noch het begrip '*privéleven*'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip '*privéleven*' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM waarop zij zich beroept.

Verzoeker betwist allereerst het motief in de bestreden beslissing dat niet blijkt dat er sprake is van een gezins- of familieleven in België. Verweerder wees er in dit verband op dat verzoeker in de gevangenis weliswaar bezoek ontving, virtueel en gemeenschappelijk, van een vriendin en zijn echtgenote, maar merkte op dat deze personen geenszins verblijfsgerechtigd zijn in België.

Verzoeker kan geenszins overtuigen dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk een gezins- of familieleven bestond in België. Hij weerlegt voormelde motivering van de bestreden beslissing geenszins. Het gegeven dat verzoeker in de periode 2019-2020 aanvragen tot gezinshereniging deed, maakt nog niet dat er ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een gezins- of familieleven in België. De Raad kan ook slechts vaststellen dat de aanvragen telkens werden afgewezen en dat ook de erkenning van het buitenlandse huwelijk tussen verzoeker en zijn voorgehouden echtgenote op 4 maart 2021 werd geweigerd, omdat uit het rijksregister bleek dat geen van beiden waren ingeschreven in België. Er blijkt niet dat de voorgehouden echtgenote op dat ogenblik of ten tijde van de bestreden beslissing nog verbleef in België.

De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk waar verweerder het enkele gegeven dat verzoeker in de gevangenis nog bezoek zou hebben ontvangen van zijn '*echtgenote*', zonder dat blijkt dat deze laatste hier nog woonde of verblijfsgerechtigd was, niet heeft weerhouden als voldoende bewijs van een daadwerkelijk en effectief beleefd gezins- of familieleven in België dat diende te worden beschermd of kon verhinderen dat het inreisverbod in zijn huidige vorm werd opgelegd. Er blijkt niet dat in dit verband enig aspect van verzoekers situatie onterecht niet in rekening is gebracht. Verzoeker toont niet concreet aan dat hij tijdens het uitvoeren van het elektronisch toezicht daadwerkelijk een gezinsleven beleefde in België met zijn voorgehouden Letse echtgenote, en deze ten tijde hiervan zelfs nog maar in België woonde. De Raad ziet verder ook niet in wat de actuele relevantie is van een mogelijk gezinsleven dat in het verleden in België zou hebben plaatsgevonden, indien de verderzetting hiervan in geen geval blijkt en dit reeds van ruim voor het nemen van de bestreden beslissing.

Op basis van de thans voorliggende gegevens en stukken kan verzoeker trouwens ook geenszins overtuigen dat er actueel daadwerkelijk sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven met de Letse vrouw die hij aanduidt als zijn echtgenote. Los van het gegeven dat deze Letse vrouw verzoeker zou hebben bezocht tijdens zijn verblijf in de gevangenis liggen geen concrete gegevens voor. Verzoeker brengt geen actuele stukken naar voor die ervan kunnen getuigen dat hij en deze vrouw actueel nog een gezinsleven onderhouden. Niettegenstaande verzoekers aanhouding en noodgedwongen verblijf in België dient op basis van de voorliggende stukken te worden aangenomen dat de partner alleen is teruggekeerd naar Letland. Hoewel het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 oktober 2021 de mogelijkheid openliet dat verzoeker ook kon terugkeren naar een Schengenlidstaat voor zover hij beschikte over de documenten om er zich naar toe te begeven en hij thans een Letse verblijfskaart voorlegt die op dat ogenblik nog geldig was, blijkt ook niet dat hij heeft verzocht om in uitvoering van dit bevel naar Letland te mogen reizen opdat hij bij zijn voorgehouden partner kon verblijven. Verzoeker houdt verder nog voor dat hij een gezamenlijk kind heeft met zijn Letse partner, maar ook hier ligt geen begin van bewijs voor dat hij (nog) concrete banden heeft met dit kind. Elk begin van bewijs van een werkelijke gezinsband ontbreekt. Er blijkt ook niet dat hij in de

gevangenis bezoek kreeg van een kind. In dit verband merkt de Raad ook nog op dat verzoeker niet betwist dat hij in december 2020 in de gevangenis werd gehoord in het kader van de terugkeerprocedure, maar hij naliet zijn medewerking te verlenen en zo ook niet aangaf dat enig gezinsleven eraan in de weg stond dat hij werd bevolen om het (Schengen)grondgebied te verlaten, al dan niet met een inreisverbod.

De Raad is aldus van mening dat verzoeker niet of onvoldoende kan overtuigen dat er actueel (nog) sprake is van een werkelijk en effectief beleefd gezinsleven, zodat ook geenszins kan worden vastgesteld dat de bestreden beslissing hiermee onvoldoende rekening zou hebben gehouden of hierop disproportioneel zou ingrijpen.

Daarenboven merkt de Raad op dat het bestreden inreisverbod duidelijk stelt dat “[w]anneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, [...] dit inreisverbod enkel [geldt] voor het grondgebied van België”. Verzoeker beschikte, gelet op de thans voorgelegde Letse verblijfskaart, ten tijde van het opleggen van het inreisverbod en de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten over een geldige Letse verblijfsvergunning en kon dus ook bij een terugkeer naar Letland tijdig een verlenging hiervan vragen. Het komt natuurlijk aan verzoeker toe in dit verband de nodige stappen te zetten. Er blijkt niet dat hij dit heeft gedaan, wat andermaal maakt dat verzoeker niet kan overtuigen dat er actueel (nog) sprake is van een effectief beleefd gezinsleven. Wat er ook van zij, in de gegeven omstandigheden maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat de bestreden beslissing noodzakelijkerwijze ingrijpt op het ingeroepen gezinsleven, voor zover dit dus al kan worden aangenomen, of verhindert dat dit wordt verdergezet in Letland. Verzoeker dien(de)t zich hiervoor te richten tot de Letse autoriteiten. Er blijkt geenszins dat deze een gevraagde verlenging van zijn verblijfstitel niet wensten toe te staan. Verzoeker heeft steeds de mogelijkheid om, vanuit zijn land van herkomst, de nodige stappen te zetten die hem toelaten opnieuw het Letse grondgebied te betreden en er te verblijven. Hij toont niet aan dat het bestreden inreisverbod hieraan in de weg hoeft te staan.

Verzoeker toont trouwens evenmin aan dat er noemenswaardige hinderpalen bestaan opdat hij het ingeroepen gezinsleven op een normale en effectieve wijze kan leiden in zijn land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat, en waar hij bovendien tijdens het horen weigerde zijn medewerking te verlenen en naliet aan te geven dat enig gezinsleven eraan in de weg stond dat hem bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten al dan niet met inreisverbod en hij ook niet aangeeft dat zijn gezinssituatie sinds dit eerdere horen nog noemenswaardig wijzigde, kan verzoeker niet overtuigen dat enig concreet aspect inzake een mogelijk gezinsleven onterecht niet in rekening is gebracht of onvoldoende is onderzocht. Een disproportionaliteit tussen het algemene belang en de openbare orde en verzoekers persoonlijke belangen kan ook in geen geval worden vastgesteld.

In de voorliggende omstandigheden kan niet worden aangenomen dat de bestreden beslissing verzoekers recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven zou miskennen. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.14. Verzoeker wijst er nog op dat hij volgens de beschikking van de onderzoeksrechter diende te verblijven op een vast adres in België en het land niet mocht verlaten. Evenwel blijken deze voorwaarden te zijn gesteld voor een termijn van drie maanden. Bijgevolg blijkt niet dat die voorwaarden actueel nog steeds gelden. Verzoeker heeft voor de onderzoeksrechter kunnen uitleggen dat hij omwille van de beslissingen van verweerder niet langer aan deze voorwaarden kan voldoen en er blijkt geenszins dat deze hiermee geen rekening heeft willen houden. Er blijkt dus niet dat verzoeker actueel nog een voldoende belang heeft bij zijn argument van de onverenigbaarheid van de voorwaarden opgelegd door de onderzoeksrechter en het inreisverbod. Nog stelt de Raad trouwens vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker vrijwillig heeft ingestemd met zijn verwijdering naar Albanië. De Raad stelt dan ook vast dat verzoeker zelf geen graten zag in het niet naleven van de voormelde voorwaarden die de onderzoeksrechter initieel voorzag.

2.15. Gelet op voorgaande bespreking van het middel blijkt niet dat verweerder bij het opleggen van het thans bestreden inreisverbod en het bepalen van de duur ervan enige relevante en specifieke omstandigheid ten onrechte niet in rekening heeft gebracht die hem er had kunnen toe brengen te beslissen tot een inreisverbod met een minder lange geldingsduur of zich te onthouden van het opleggen van een inreisverbod. Evenmin toont verzoeker aan dat verweerder is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of dat de beoordeling kennelijk onredelijk is. Een onzorgvuldige feitenvinding blijkt niet. Verzoeker maakt

evenmin met concrete gegevens aannemelijk dat verweerder het evenredigheidsbeginsel niet zou hebben gerespecteerd.

2.16. Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Uit de bespreking van het middel volgt dat een miskennis van de artikelen 6 en 8 van het EVRM en het vermoeden van onschuld evenmin blijkt.

2.17. De Raad merkt vervolgens op dat niet blijkt dat verzoeker zich dienstig kan beroepen op een miskennis van artikel 41 van het Handvest. Uit de bewoordingen hiervan volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

Niettemin dient te worden vastgesteld dat in zoverre verzoeker zich beroept op het recht om te worden gehoord dit recht wel integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 50).

De Raad wijst er nog op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas leidt tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het opleggen van een inreisverbod, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de betrokkene specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de besluitvorming hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In casu wordt verzoeker een inreisverbod opgelegd, in toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel vormt een omzetting van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn. Een inreisverbod

kan verder worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht is in casu derhalve van toepassing.

Verzoeker betwist op zich niet dat hij in december 2020 werd gehoord in het kader van de terugkeerprocedure en dat hij naliet zijn medewerking te verlenen, zodat hij er zelf de reden voor vormt dat hij op dat ogenblik niet op nuttige en effectieve wijze zijn standpunt naar voor kon brengen. Hij had op dat ogenblik reeds kunnen wijzen op het thans door hem ingeroepen gezinsleven, maar vond dit blijkbaar niet nodig.

Verzoeker voert aan dat sinds dit horen tot het nemen van de bestreden beslissing op 12 oktober 2021 meerdere maanden zijn verlopen. Hij stelt dat hij bijkomend had moeten worden gehoord kort voorafgaand aan de bestreden beslissing. Verzoeker kan evenwel niet overtuigen dat er zich sinds het horen in december 2020 nog wijzigingen hebben voorgedaan in zijn situatie die van die aard zijn dat deze van invloed konden zijn op de genomen beslissing. Verzoeker verwijst in dit verband concreet naar de beschikking van de onderzoeksrechter, maar zoals reeds werd vastgesteld werd minstens impliciet rekening gehouden met de voorlopige invrijheidstelling van verzoeker. De beslissing van de onderzoeksrechter is ook opgenomen in het administratief dossier. Verder werd ook reeds vastgesteld dat deze beschikking voor het overige niet van die aard is werkelijk een invloed te hebben kunnen gehad op (de motieven van) de bestreden beslissing, of dat verzoeker niet langer een voldoende belang heeft bij zijn kritiek ter zake. Voor zover als nodig wordt verwezen naar de voorgaande bespreking, waarbij ook reeds werd vastgesteld dat het bestreden inreisverbod er geenszins aan in de weg hoeft te staan dat verzoeker kan terugkeren naar België indien dit noodzakelijk is voor het gerechtelijk onderzoek. Zoals reeds werd opgemerkt, geeft verzoeker vervolgens niet aan dat hij inzake zijn beweerde gezinsleven nog actuele en concrete gegevens had kunnen aanbrengen, los van de gegevens waarover verweerder zelf reeds beschikte. Verzoeker kan niet overtuigen dat hij, indien bijkomend gehoord, nog bijkomende gegevens had kunnen aanbrengen die de inhoud van de beslissing of het beslissingsproces hadden kunnen beïnvloeden.

Met betrekking tot de door verzoeker aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker niet aantoonde dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door hem geciteerde arresten identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

Een schending van het hoorrecht wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.18. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS